

(המשך מעמוד 22)

ערימת אשפה אחרת: כשמגיעה למקום מכונית-הובל, מושלכים לתוכה גם החתרים, יחד עם שאר האשפה. אם עדיין לא נתנקו, הם מגיעים לתוך שיני המתכת של המטחנה, במובלה העירונית, שם יכולים עובדי המובלה לשמוע את יללות-הכאב של היצורים הקטנים והסרייהאונים, שגור פם נקרע חתיכות חתיכות בעודם בחיים. מדוע נוהגים אנשינו של רבינוביץ, הר-גיש כל-כך לריגשותיהם של תושביו הדי-תיים, באכזריות מדהימה כזו?

„פעם היו קוטלים חתול-ירחוב באמצעות רצל הסטריכנין“, מסבירה הילדה פריד-שטיין, חברת הוועד של אגודת צער בעלי-חיים. „אבל אנחנו מחינו נגד השימוש ברצל הזה, שהוא אכזרי ביותר ואסור ל-שימוש בכל המדינות המפותחות, בגלל הייסורים הנוראים שהוא גורם, בעקבות זה הורתה העירייה להשתמש בחרדי-מון כדי להשמיד את החתולים. זהו חומר מר-דים, שמרבים להשתמש בו בחקלאות נגד מויקים.“

„אבל החתול לא מת ממנו. הוא רק נרי-דס, או, צריך לאסוף את החתולים הישנים, ולהרוג אותם בעזרת גז או זריקה. אבל הפקחים לא עושים את זה. הם זורקים את החתולים, שחלקם באמת רדומים — וחלקם רק חצי רדומים, מכיוון שלא אכלו את כל מה שזרקו להם — ומשליכים אותם לפח. משם הם מגיעים למובלה, ונטחנים חיים.“

תלונה למשטרה. תל-אביבים, שפתי-חו במקרה את פתי-האשפה שלהם וראו שם את החתולים המיוסרים, התקשרו עם אגודת צער בעלי-חיים. זו הגיבה בחומרה, בהסתמכה על החוק למניעת התאכזרות לבעלי-חיים, הגישה האגודה למשטרה תלונה נגד פקחי העירייה. המשטרה פתחה תיק פלילי. אבל עורכי-הדין של האגודה, נדב סער, אינו תולה תקוות גדולות בכך. עניינים הקשורים בבעלי-חיים, אומר הוא, נמצאים בתחתית סולם העדיפויות של הרשויות הציבוריות.

להקת זאבים. „לא רק פקחי העירייה אשמים באכזריות כזו“, מוסיפה ומספרת הילדה פרידשטיין, „גם אנשים סתם, ש-מוצאים בחצרות שלהם גורים של כלבים או של חתולים חסרי-בית, ולא יודעים מה לעשות איתם — זורקים אותם לפח-האש-פה שלהם. משם, מובילה הדרך ישר למט-חנה. אנחנו יודעים אפילו על בעלי כלבים שרוצים להיפטר מהם, ומשלמים לנהג של מכונית-הובל, כדי שיוביל את הכלב למובלה העירונית, וישליך אותו שם.“ האגודה ניסתה לעשות משהו בנידון: „לפני כשנה הפצנו כרוזים בין עובדי העירייה, וביקשנו שאם יראו חיות בפח-אשפה, שיציאו אותם, וירכזו אותם ליד המובלה, ואנחנו נבוא לאסוף אותם.“ מס-פרת הילדה, „האחראי על המובלה הבטיח להתקשר. מאו, לא שמענו ממנו כלום.“ **אכזריות.** ביום הראשון הקרוב, יפתח השבוע להגנת החי, את עיקר מאמציה, בשבוע זה, תרכז האגודה בבתי-הספר, שם היא תפיץ, בסיועו של משרד-החינוך וה-תרבות, חומרי-הסברה בנושא. להסברה רחבה יותר, ברדיו ובטלוויזיה — אין לה תקציב. „וחבל“, כואבת הילדה, את הנר-שא, „כי זאת לא רק שאלה של חתולים. בכזאת אכזריות לגורים קטנים חסרי-הגנה — יכול להיות אכזרי גם לבני-אדם.“

פשעים

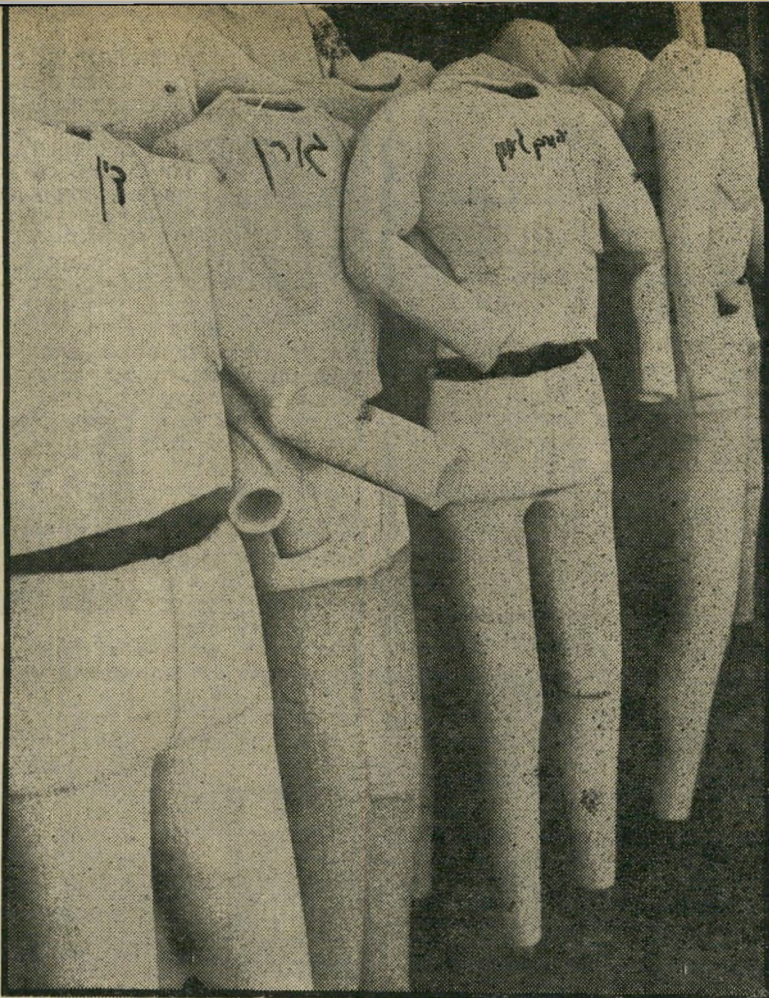
שרשרת

של הפתעות

סנדרה אשרוב, אלמנתו יפת המראה של אילן אשרוב, אשר נרצח בנסיבות מיסתוריות לפני שלושה חודשים, ניהלה השבוע מירוק עם הזמן. היא נמצאת בימי הריונה האחרונים. האם התינוק שהיא נושאת ברחמה יולד כאורח ישראלי או אמריקאי?

סנדרה, ילידת ארצות-הברית, שנתרה אחרי רצה בעלה מחוסרת כל, רוצה לה-זור אל משפחתה בארצות-הברית וללדת שם. כדי להקל עליה, עמדו השבוע לש-מוע את עדותה בבית-המשפט המחוזי בר-חיפה, עוד לפני שהוגשו כתבי האישום נגד ארבעת אלה מבין הרבים שנעצרו

(המשך בעמוד 27)

היא לא מסתפקת בהעתקה שטחית של צורתו החיצונית של האיש. היא מנסה ללמוד עליו מתוך קורות חייו. לצורך זה היא מנסה לדובב את הדוגמנים שלה. כך, היא לומדת איך נראית ההיסטוריה — בעיניהם של אלה שעושים אותה.

המחיצות

נופלות

ר התחלה הם קצת נבוכים, היא מספרת. „אבל כשמתחילים לדבר, לספר את סיפור חייהם, הם שוכחים מהכל, והמחיצות נופלות. במיוחד שזה קשה לדג-מן במשך שעותיים או שלוש שזה הזמן הר-דרוש לי. בצורה זו הזמן עובר יותר מהר. לפעמים, כשאני צריכה להתרכז במשהו, ולא יכולה להשתתף בשיחה איתם, אני שואלת אותם שאלה קשה, שמכריחה אר-תם לחשוב הרבה, וזה נותן לי זמן להתי-רכו בעבודתי.“

לארץ הגיעה ויויאן סאן בעקבות הזמ-נתו של רפי ברנך, מנהל כלי-בו שלום, שביקר בהונג-קונג, וראה שם את מוזיאון-השעווה שלה. אם בסין, חשב — למה לא בישראל? וכך נולד מוזיאון שעווה דוג-מת זה של מאדאם טוסו הצרפתית. מוזיאון השעווה, שיקום יהיה חלק מ-תוכנית גדולה יותר, מעין דיסני-לנד במי-דים צנועים, על גג הכלי-בו. במוזיאון הזה יהיו כמה פסלים, 70 אחוז מהם יוקדשו לשיחזור פרקים מההיסטוריה המו-דרנית של ישראל: הוצאתו להורג של אייכמן, תלייתו של אלי כהן, הרב גורן תוקע בשופר ליד הכותל ועוד.

נמאס

לי

ל ויויאן אין זו העבודה הראשונה מחוץ לגבולות ארצה. היא כבר עבדה

דיין ויהודם גאון

גופותיהם, משעווה מכוסה סמוג, של יהודם גאון, הרב שלמה גורן ומשה דיין. הרב גורן, שהיה היהודית אוסרת עליו להתפסל, סירב להיפגש עם ויויאן, לא גילה התנגדות מיוחדת.

של שרון טייט. חלקם עדיין מעוצב רק בפלסטלינה, שבה משתמשת ויויאן לפני שהיא יוצקת את הפסל בשעווה, וחלקם כבר נתון בתהליכים של שתילת שיער ושיניים.

לנצח, בעזרת

שעווה

ה עבודה במוזיאון התל-אביבי תושלם כנראה תוך שנה. אחרי זה אין ויויאן יודעת עוד מה תעשה. היא בת 32, גרוי-שה, ואינה מתכננת לטווח ארוך.

את ישראל היא אוהבת, למרות, שחוץ מכמה מסיבות, שהזמנה אליהם, לא הש-תלכה בחברה התל-אביבית. „במשך הזמן, אכיר יותר אנשים“, היא מחייכת.

מדבריה מסתבר, שהאח"מים הישראליים אינם כל כך אדישים לרעיון של הנצח-תם? היסטוריה בצורה כל כך פלסטית, פה ושם מקבל שאלו ביבר, היועץ שלה, בקשות מכל מיני אנשים הרוצים להיכנס לנצח.

חיים מופול ויויאן סאן עובדת עם מקל עץ קטן, שבעזרתו היא משרטטת את הקווים שעל פניו של חיים טופול. כשיגיע חיים לביקור נוסף בישראל, יישב לפניו, כדי שתוכל להשלים את ראש השעווה שלו.

בשביל מוזיאון-שעווה בארה"ב, ובכלל היא מרבה להסתובב בעולם. „בהתחלה האבתי את זה“, היא מחייכת. „עכשיו כבר נמאס לי קצת. אבל אני מוכרחה. צריך לראות הרבה אנשים מארצות שונות כדי לדעת את ההבדל ביניהם. אם היום אני יכולה לקבוע כמעט בבטחון, אם כי אי-אפשר להימנע מטעויות, את אופיו של האדם, ואפילו את מקצועו — רק מתוך אופן דיבורו.“

ואיך מצטיירים בעיניה היהודים?

שתילת שיער

ושיניים

ל ייתי פה בכמה מסיבות, וראיתי שכששני אנשים מדברים, לאף אחד אין סבלנות להקשיב לשני. הוא רוצה לדבר. זה בניגוד לסינים. בסין האנשים אוהבים להתבונן זמן רב לפני שהם קובעים איזו דעה. היחס שלהם לזמן הוא אחר. הם מתנהגים כאילו יש להם הרבה זמן לעשות את מה שהם רוצים.“

בסטודיו שלה אפשר לראות את רא-שיהם של גדולי האומה בצד ראשיהם של פושעים כמו אייכמן ומנסון. רוצחה

יוסף שפרינצק

ליד כל פסל, הנמצא בשלבי הכנה עומדת תמונתו של האיש. כאן — תמונתו של יוסף שפרינצק ליד פיסלו. רק אחרי שהעבודה תושלם, ידמה הפסל למקור.